

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *O. Mathiasen* til justitsministeren:

„Hvorfor har ministeren afslået en ansøgning om at løslade lærer Laurids Larsen på prøve, efter at han den 28. november i år har afsonet halvdelen af den ham idømte straf på 22 måneders fængsel for ikke at ville udføre civilt statsarbejde i henhold til loven af 1933?“

O. Mathiasen: Ved landsretten i Viborg blev den 20. oktober i år min kollega, lærer Laurids Larsen fra Vendsyssel, idømt 22 måneders fængsel, fordi han ikke havde efterkommet en indkaldelsesordre til civilt statsarbejde. Jeg ved med sikkerhed, at Laurids Larsen meget grundigt har overvejet den handle måde, han her har benyttet sig af. Han ved, hvad han gør, selv om det gjorde ham ondt — det ved jeg også — at han dermed skulle bryde loven. Jeg kunne ønske, at samtlige medlemmer af det høje ting havde haft lejlighed til at høre den forsvarstale, som Laurids Larsen selv holdt i landsretten. Denne forsvarstale gjorde stærkt indtryk — jeg overværede den selv — på alle tilhørerne og også på dommerne. Det ved jeg, fordi selve landsdommeren, der skulle afsige dommen, sagde, at han fandt, at denne straf var urimelig hård, men han kunne ikke idømme mindre straf. Han tilføjede imidlertid, at det må blive folketingets sag at ændre denne lovgivning vedrørende civilt statsarbejde.

Laurids Larsen fremhævede bl. a., at han var afgjort modstander af den tvungne værnepligt, der, som han sagde, tvinger mennesker til at begå de grufuldeste skændselsgerninger i tilfælde af krig, skændselsgerninger, som man i det civile liv straffes hårdt for. Ja, vil mange sige, men vi har en lov om civilt statsarbejde for dem, der af samvittighedsgrunde ikke ønsker at gøre militær- og krigstjeneste. Det er rigtigt, men denne lov er en slags straf for dem, der kommer ind under den, alene af den grund, at man skal aftjene dette civile statsarbejde i en periode, der er 50 pct. længere end den militære værnepligt. Dertil kommer, at dette arbejde stort set må regnes for at være temmelig nytteløst og værdiløst både for de unge selv og for hele samfundet.

Landsforbundet Aldrig mere Krig har gjort et stort arbejde for at få denne lov ændret. Vi har mange gange henvendt os til den højtærede justitsminister og især til den tidligere højtærede indenrigsminister for om muligt at få gennemført en ændring, men vi har hver gang fået afslag på vore henvendelser. Vi har også stillet direkte forslag om, at man ganske simpelt forsøgte at gennemføre en ny lov på dette område i lighed med, hvad man f. eks. har i England, hvor man lader militærnægtere udføre hjælpearbejde på hospitaler, ved sanitetsvæsen og på anden måde. Jeg vil også mene, at en sådan ændring af denne lovgivning er påkrævet, fordi det ligger helt på linje med, hvad den højtærede statsminister sagde i åbningstalen, hvor han gav udtryk for vilje til, at Danmark skulle yde større støtte til udviklingslandene, f. eks. i form af hjælpearbejde. Laurids Larsen har selv vist, at han gerne vil gøre et sådant stykke arbejde, idet han i 20 måneder, før han blev fængslet, har været på hjælpearbejde for kvækerne i Wien hos de ungarske flygtninge.

Nu ligger sagen således for Laurids Larsen, at han for nogle få uger siden havde afsonet halvdelen af sin straf; og uden opfordring fra ham selv — han er klar til at tage den fulde konsekvens af sin handle måde og livsanskuelse — har Aldrig mere Krig ansøgt justitsministeriet om at få Laurids Larsen løsladt på prøve. Denne ansøgning er imidlertid ved skrivelse af 31. oktober fra justitsministeriet blevet afslået, idet ministeren ikke finder tilstrækkelig begrundelse for at efterkomme den. Så vidt jeg kan se og læse, kan den højtærede justitsminister løslade Laurids Larsen i henhold til tillæg til borgerlig straffelov § 38, stk. 3, hvis han skønner, at betingelserne derfor er til stede.

Jeg tillader mig derfor at spørge justitsministeren, hvorfor han afslår denne ansøgning. Mener ministeren ikke, at der i denne sag virkelig var grund til, at ministeren bruger den ret, som jeg mener han har; og vil en løsladelse af Laurids Larsen ikke være i fuld overensstemmelse med dansk demokratis og dansk retsplejes høje idealer og, må jeg sige til sidst, også i overensstemmelse med de rent menneskelige love og fuldt ud forsvarlig i enhver retning?